

GÜCÜNÜ YİTİREN KRAL

Ormanlar kralı aslan son günlerde çok sıkıntılıydı. Gizliden gizliye göz yaşları döküyor, tırnaklarını kemirip saçlarını yoluyordu. Sesi soluğu kesilmiş, yeşilleri mısır püskülüne dönmüştü. Yemiyor, içmiyor, günlerdir ağzına bir lokma koymuyordu. Uzaktan bakılınca uyuz bir kedi mi, yoksa bir aslan mı olduğu ayırt edilemiyordu.

Uzun süredir ne akıl danışan, ne de hesap veren vardı. Oysa, daha düne kadar her şey ondan sorulur, orman halkı önünde saygıyla eğilirdi. Onun ak dediğine kimse kara diyemezdi. Ya şimdi!... Ya şimdi!... Şimdi öyle miydi?!... Herkesin maskarası olmuştu. Kimsenin onu kral yerine koyduğu yoktu...

Eşek bile haline bakmadan yüzüne yüzüne anırıyor, çevresinde dolana dolana çifteler savuruyordu.

GÜCÜNÜ YITİREN K&L-

D. DEMİRAL

Aslanın küllüğünde yuvarlanıp ona dil çıkar-
dığı bile oluyordu... Korkusundan, kuyruğunu ba-
cıklarının araşma sıkıştırıp kaçtığı günleri çoktan
unutmuştu.

*Ya tilkinin yaptığına ne demeli!... Aslanın yolu
üzerine pusu kurmayı iş edinmişti kendine. Tam
da aslan yanından geçerken; çelme takıp onu düşü-
rüyor, sonra da kuyruğundan yakalayarak güya
düşmesini önlüyordu! Üstelik,*

- Düşeni kaldırmak sevaptır, deyip gevrek
kahkahalar atarak çevresinde yerli dansları yap-
maya başlıyordu.

Hele de o ürkek, o korkak, o pısırık Top kuy-
ruk... Aslanı gördüğü yerde sanki canavar kesiliyor;
gizlice, kimi zaman da açıktan, aslanın kuyruğunu
yakalıyor, kazma dişlerinin arasına alıp sakız gibi
çiğniyordu.

Elbette kral bunlara çok üzülyordu. Ama
onu en çok üzen, onu çökerten yıllar yılı dost bildi-
ği, ülkenin varını yoğunu uğruna akıttığı Ayı Koca-
oğlan'dı. Kocaoğlan, nasıl yapmışsa yapmış, kralın
en has adamlarından olan Yağcıyağdanlık Çakal
ile akbabaları yanına çekmeyi başarmıştı. Gerçi
Yağcı yağdanlık Çakal her zaman ikili oynuyor,
kraldan yanaymış gibi görünüyordu ama, işin ger-

çeğini kral da biliyordu ki; ayı, akbabalar ve çakallarla işbirliği yapıyor; ülkenin en değerli besinlerini alıyor, en güzel manzaralı mağaralarını zorla ele geçirip buralara kendi adamlarını yerleştiriyordu. Gün geçtikçe de sayıları artıyordu... Sayıları arttıkça güçleri artıyor, güçleri arttıkça da orman halkı üzerinde baskı kurmaya, onları korkutmaya, hatta öldürmeye dek varıyordu işi... Orman yasalarını yok sayarak kendi yasalarını oluşturmuşlardı. Artık orman halkı, kraldan çok, bu yasa tanımaz topluluktan korkmaya başlamış, bu topluluk karşısında kul köle durumuna düşmüştü...

İşin bir başka yanıysa, ülkenin içine düştüğü bu durum karşısında sanatçılar ve aydınlar da harekete geçmişti. Bunlar; sık sık gizli toplantılar düzenliyor, ülkenin içine düştüğü durumundan nasıl kurtarılabilceğini tartışıyorlardı. Topluluğun başında Balerin Kelebekle ülkenin en zenginlerinden birinin oğlu olan Genç Fındıkzadenin olduğu söyleniyordu halk arasında... Balerin Kelebek, gittiği her yerde hiç çekinmeden, amaçlarının, ülkeyi hem kraldan, hem de ayıdan kurtarmak olduğunu söylüyordu, kendi yaşamını tehlikeye attığını bile bile... Çünkü, topluluğun her gün, bir üyesi ya ölü olarak bulunuyor ya da, gizlice kaçırılıp işkencelerden geçiriliyordu. Bütün bunların ayı Kocaoğlan'm

adamlarınca mı, yoksa kral taraftarlarınca mı gerçekleştirildiği bilinmiyordu ama, bilinen tek gerçek, artık kralın kimseye gücünün yetmediği, kimseye söz geçiremediğiydi...

Aslanın dayanacak gücü kalmamıştı artık... Yine, sık sık yaptığı gibi, gözlerden uzak olduğu için seçtiği çam ağacının altına gitti. Güçsüz bedenini; gövdesi oyuk, dallarının yarısı kurumuş yaşlı çam ağacına yasladı. Ne yapacağını, bu hayvanlarla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Yüzünü pençeleriyle kapatıp hüngür hüngür ağlamaya başladı, yüreği cayır cayır yanıyor, gözlerinden kanlı yaşlar dökülüyordu. "Çok çaresizim! Çok çaresizim!" diye inliyor, iniltisi hıçkırıklarına karışıyordu.

Tam da o sırada,

- Hey gidi yüce kral hey! Sen bu hallere nasıl düştün? diye bir soru geldi çam ağacının dalları arasından.

Aslan, sesi duyar duymaz irkildi, hemen göz yaşlarını sildi. "Bir aslana ağlamak yakışmaz, hele bir krala hiç yakışmaz!" demişti babası ölüm döşeğindeyken ona. Onun için, ağladığını kimselerin görmesini istemiyordu. Kaşlarını ve bıyıklarını düzeltti. Yüzüne yapay bir gülümseme kondurduktan sonra, başını yukarı kaldırıp sesin sahibini aradı.

Bilgin Baykuşla göz göze geldiler.

Ormandaki hiçbir hayvan onun bakışlarından bir anlam çıkaramazdı. Aslan da, Bilgin Baykuş'un bakışlarında acıma mı, alay mı; küçümseme mi, sevgi mi olduğunu anlamaya çalıştıysa da boşuna!...

Bilgin Baykuş kimsenin görmediğini görür, kimsenin duymadığını duyardı. Çoktan beri kralı izliyor, başından geçenleri de biliyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, aslana acıyordu. Ormandaki hayvanlar, Bilgin Baykuş'un gün boyu uyuduğunu, yalnız geceleri çalıştığını sanırlardı. Oysa, bilgin olmak öyle kolay iş miydi!... Gün boyu uyuyacaksınız, sonra da bilgin olacaksınız! Buna kargalar bile gülerdi... O, gündüzleri uyukluyor gibi görünse de asla uyumazdı. Hep uyanıktı, her zaman uyanıktı...

Gözlerini kapardı kapamasına da, daha iyi düşünebilmek için kapardı. Gözleri açıkken asla düşünemezdi. Gün boyu düşünür, geceleri de keşfe çıkardı. Daha okul yıllarındayken, "Ülkemin tüm sorunlarını çözmek boynumun borcu olsun; tüm aklımı, tüm gücümü, tüm varlığımı ülkeme adayaçağıma yemin ederim!" diyerek, sayılamayacak kadar çok antlar içmişti bugüne dek. Bu yüzden, uykuya çok az zaman ayırabiliyordu.

S. E. MITCHELL

Ama aslan, ben bir kralım; kimselere akıl danışmam! En iyi ben bilirim, diye düşündüğünden, Bilgin Baykuş'a akıl danışmayı gururuna yediremiyordu bir türlü... Bilgin Baykuş, aslanın düşüncelerini anlamıyor değildi... Ama, onun kendiliğinden gelip akıl danışacağı günü bekliyordu. En son, gördükleri karşısında dayanamayarak, aslanla hayvanlar arasındaki sorunları çözmeye karar verdi:

- Kral Hazretleri, bir derdiniz mi var? Size yardımcı olabilir miyim? diye sordu, yine de bilmezlikten gelerek.

Aslan düşündü taşındı, beş on dakika kaşındı, sağa sola bakındı...

- Şeyyyy dedi, aslında dertliyim. Ama ben, dertlerimin çaresini kendim bulabilirim. Ne de olsa bir kralım!

Bilgin Baykuş:

- Elbette, dedi, siz bir aslansınız, üstelik de kral bir aslan! Güçlüsünüz, hem de çok güçlü! Tabii derdinizin çaresini bulabilirsiniz! Benimkisi de laf işte!...

Bilgin Baykuş böyle söylüyordu ama, aslanın ağzından ancak bu şekilde laf alabileceğini bildiği için böyle söylüyordu... Amacına da ulaştı sonunda. Aslanın yüzü güldü, gözleri ışıdı bu sözleri du-

yunca. Kendini çok güçsüz, zavallı, aşağılanmış bulduğu bir anda, duydukları ona güç verdi. Üstelik, Baykuş gibi bir bilginden gelen bu sözler, bu övgüler yabana anlamazdı. Bilgin Baykuş'un gözlerinin içine sevgiyle, minnetle, dostça baktı. Gözlerindeki hüznün perdesi kalktı. Bakışlarındaki acı kayboldu...

-Biliyor musun Bilgin Baykuş, dedi, sen, çok saygıdeğer bir kuşsun! Sen, bilgelerden bilgesin! Sen, yücelerden yücesin! Sen, Tanrı'nın ülkemize gönderdiği büyük bir armağansın. Ama bu eşek öyle mi ya! Ne işe yarar?... Hiç!... Aptalın biri! Ancak anırıp çifte atmaya bilir... İfa tilkiye ne demeli?... Kendince, ondan akıllısı yoktur, her işin üstesinden gelebileceğini düşünür. Sorarım sana bilgin dostum, ona buna kuyu kazmaktan başka yaptığı bir iş var mıdır bu tilkinin?... Üstelik, bu işi de başaramaz! Kazdığı kuyuya hep kendi düşer!... Hele de şu pısrık Topkuyruk yok mu!... Bana doğruyu söyle dostum, ömründe onun kadar ürkeğini gördün mü sen hiç? Kendi ayak sesinden bile korkar... Bunlar var ya bunlar, kendi hallerine bakmadan bir de benimle alay etmeye çalışılan Ama ben, ormanlar kralı aslanla alay etmek, onun gücünü küçümsemek neymiş göstereceğim onlara! Analarından emdiği sütü fitil fitil getireceğim burunlarm-

dan! Ne kadar güçlü olduğumu görecekler. Önümde saygıyla eğilip eteklerimi öpecekler! "Yüce kralımız, biz ettik sen etme; bu cüce kullarını bağışla! Kapma kul, ayaklarının altına yol olalım!" diye yalvaracaklar. O zaman, işte o zaman, dölyanın en acımasız kralını bulacaklar karşılarında! Ormanı bir kan gölüne döndüreceğim! Bu ormanda en güçlü benim, her zaman da ben olacağım!,,

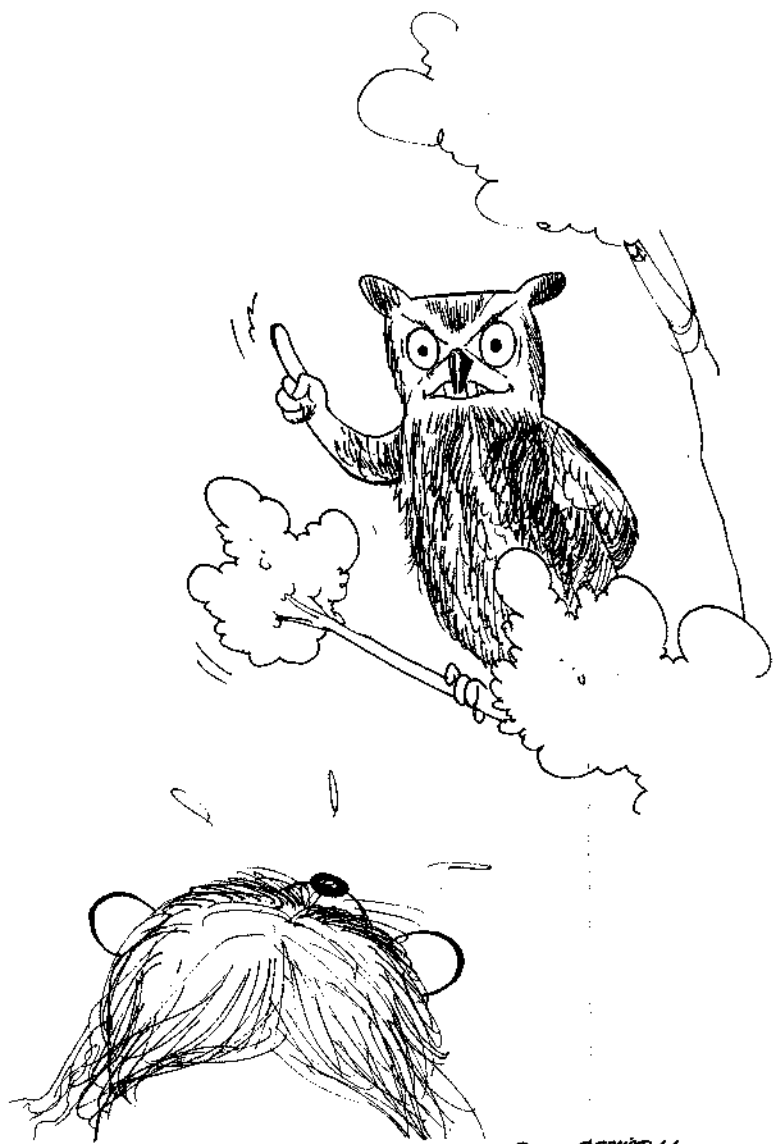
Aslanın bu sözleri Bilgin Baykuş'u bile ürkütü. Gördü ki, aslanın yüreği kinle dolu. Gördü ki, aslanın yüreği nefretle dolu. Yüreği kin ve nefretle dolu bir aslan, orman halkı için büyük bir tehlike demektir. Yüreği kin ve nefretle dolu bir aslandan her türlü kötülük beklenebilirdi. Kısacası, ormanda tehlike sinyalleri çalmaya başlamıştı bile...

Bu durumda, orman barışı her an bozulabilirdi. Korkunç iç savaşlar çıkabilir, orman yasaları ayaklar altına alınabilirdi. Gerçi, Bilgin Baykuş orman yasalarının çoğunu beğenmiyordu. Bu yasaların çoğunluğunun hayvan haklarına karşı olduğunu düşünüyordu. Helede 888. Madde Anayasa'dan mutlaka, çıkartılmalıydı. Bu yasaların yeniden düzenlenmesi için girişimlerde bulunmuştu ama, yine de bu yasaların savaş nedeniyle ayaklar altına alınmasını istemiyordu. Yüreği elvermiyordu buna... Çünkü, o yasaların çoğunu, (Şimdi beğenme-

se de) kendisi hazırlamıştı. Yasaların çığnendiği, yok olduğu bir ormanda olacakları düşünmek bile korkunçtu... Kendi kendine düşündü; "Ey Bilgin Baykuş, mademki sen bilgesin, mademki sen ormandaki sorunları çözebilecek tek güçsün, mademki sen, kendini ülkeneye adayacağına dair ant üstüne ant içtin; hemen paçaları sıvamalısın! Ormandaki barışın bozulmasına asla izin vermemelisin!" Kısa sürede bu kadar çok şey düşündü Bilgin Baykuş. Sonra da aslana çevirdi gözlerini;

- Yüce Kralımız, dedi, elbette sizden daha güçlüsü yok bu ormanda! Siz yalnız güçlü değil, çok da iyi yüreklisiniz! Bir kral olduğunuz halde, kanlı kral olmadınız. Ülkemizi kendi keyfinize göre değil, yasalarla yönettiniz. Her ne kadar bu yasaları, halkınıza, pençe zoruyla onaylattıysanız da, bilge hayvanlara, yasaların istediğiniz şekilde hazırlanması için baskı yaptıysanız da ülkenin yasalarla yönetilmesini sağladınız. Tüm bunlar gösteriyor ki, siz, adil bir kralısınız. Siz, halkını seven bir kralısınız.

Aslında, Bilgin Baykuş'un gerçek düşünceleri değildi bu söyledikleri. Aslanın da diğer krallar gibi yalnız kendini düşündüğünü, zamanında halkına çok zulmettiğini biliyordu. Gerektiğinde yasaları hiçe sayarak pek çok masumu, mağara zindanla-

Damon DENYRAL

rmnda hapsettirip akbaba ve akallara işkence ettirdiğini biliyordu. Ama, orman halkını korumak için böyle konuşmak zorundaydı... Bilgin Baykuş'a böyle ikiyüzlü davranmak yakışmazdı kuşkusuz. Ama halkım sevdiği için, olası bir iç savaşı bu Şekilde nleyeceğine inandığı için her türlü yola başvurmaya hazırdı. Hatta lme bile... Bu dşencelerle konuşmasını sürdürdü:

- Yüce Kralımız, dedi, o zavallı küçük tavşanın yaptıklarına aldırmayınız siz! O cahildir, nerede nasıl davranacağım bilemez! Ömründe okul yüzü görmedi. Ana babası bir avcı kurşunuyla canverdiğinde o henüz bir bebektir. Ne sıcak bir ana kucağı, ne de sıcak bir baba ocağı gördü! Sizin de söylediğiniz gibi, kendi ayak sesinden bile korkan bir zavallıdır o!... Tilkiye gelince, onun kurnazlığım bilmeyen mi var ülkemizde? n, yedi cihana duyuldu. İnsanlar, kütüphaneler dolusu kitaplar yazdılar onun kurnazlığı zerine.

Biliyorsunuz ki, kimse ona inanmaz, kimse ona güvenmez... Ama o, yine de olmadık kurnazlıklar düşünür... Eşeği de biliyorsunuz işte, burnunun dikine dikine gider. Öleceğini bilse bile inandırdan vazgeçmez. Bu yüzden inatçı eşek kalmadı mı adı?... ya siz! Siz yle misiniz?... Sizin asaletiniz, sizin cesaretiniz var! Sizin namınız, sizin řa-

nımız var! Sizin bileğiniz güçlü, sizin yüreğiniz güçlü!...

Bir yandan böyle konuşuyor, bir yandan da aslanın yüzünü inceliyordu Bilgin Baykuş; aslanı, sözleriyle etkileyip etkilemediğini anlamak için... Evet, son sözleri aslanı etkilemeye yetmişti... Aslanın, hoşnutluğundan ağzı kulaklarına varmış, keyifle salladığı kuyruğuyla, havada daireler çizmeye başlamıştı. Bıyıklarını burup hayran gözlerle aygın baygın Bilgin Baykuş'a baktığını görenler, onun, bilgine kur yaptığını bile düşünebilirdi... Oysa o, yalnız kendine kur yapabilecek kadar bencil-di. Göbek atıp kükreme krizine girecek kadar da kendinden geçmişti... Krallığının ilk günlerindeki kadar mutlu, güçlü, ulaşılmaz olarak duyumsuyordu kendini. Birden kendine geldi. Böylesine bir hafiflik, bir krala yakışmazdı. Ciddi, ağırbaşlı ve asık suratlı görünmeliydi... Birkaç kez öksürüp boğazını temizledi, lâlelerini çekiştirdi. Bakışlarını sertleştirdi;

- Biliyor musun Bilgin Baykuş, dedi, onların ne mal olduklarını o kadar güzel anlattın ki... Bu zavallılarla uğraşmaya değmez, diye düşünmeye başladım. Ama, yine de onlara gereken dersi vermem gerektiğine inanıyorum. Yaptıkları yanlarına kâr kalmamalı, diye düşünüyorum.

Bilgin derin bir soluk aldı. Kral, her ne kadar ayı ve aydınlarla ilgili sorunlarını gizlese de, Bilgin Baykuş'a duyduğu sonsuz güven gözlerinden okunuyordu. Şimdi sıra, kralın aklına toplantı düşüncesini sokmaya, gelmişti. Bilgin, yapılacak bir toplantıyla, sorunların tartışılarak barışçıl yollardan çözülebileceğine inanıyordu.

- Sizi çok iyi anlıyorum Saym Kral, dedi Bilgin Baykuş, aslanın gözlerinin içine dostça bakarak. Biliyorum, sizin gibi birine akıl vermek bana düşmez; siz onlarla nasıl başa çıkılacağını bilirsiniz, hem de çok iyi bilirsiniz!

Aslan başını dikleştirerek baktı Bilgin Baykuş'a,

- Tabii biliyorum, dedi.

- Sanıyorum önce bir toplantı yapmayı düşünüyorsunuz...

- Nasıl da okudun düşüncemi! Ben de tamı tamına öyle düşünüyordum.

- Sizin gibi barışsever bir krala ancak böyle bir davranış yakışır, dedi Bilgin Baykuş.

Buraya kadar iyi idare ettim, diye geçirdi içinden Bilgin Baykuş,, İşi, kavgasız, savaşız çözüme aşamasına getirmişti. Ama, bundan sonrası nasıl

olacaktı?... Doğrusunu söylemek gerekirse Bilgin Baykuş da bilmiyordu, bundan sonra neler yapılması gerektiğini, işin sonunun nereye varacağını... "Hiç olmazsa zaman kazandım, bundan sonrasını da bu zaman içinde düşünür, yapılması gerekenlere daha sonra karar veririm." diye düşündü.

Kral da, toplantı düşüncesinden hoşlanmıştı; çünkü böyle bir toplantı aracılığıyla tüm gücünü, kuvvetini, cesaretini yeniden orman halkına gösterebileceğine inanıyordu.

- Sayın Kralımız, toplantı öncesi bir hazırlık yapmanız gerekmez mi, diye sordu Bilgin Baykuş. Toplantıda neler konuşacağınızı, ne gibi kararlar alınması gerektiğini belirlemeniz gerekmez mi? Bütün bunları düşündüğünüzden kuşku yok. Bu nedenle, öncelikle bir gündem hazırlamayı düşünüyorsunuzdur sanırım...

- Bilgin Baykuş, size boşuna bilgin dememişler! İçimden geçenleri bile okuyabiliyorsunuz! Ben de tamı tamına öyle düşünüyordum. Hemen bir gündem hazırlamalıyım demiştim kendi kendime.

- Yüce Kralımız, toplantı günü çok ihtişamlı görünmelisiniz. Gerçi siz ihtişamlı, heybetli bir kralısınız ama, yine de halkınızın önüne bu halinizle çıkmayı düşünmüyorsunuzdur sanırım.

- Elbette düşünmüyorum, dedi aslan. Baksana, yeşillerim mısır püskülünden farksız. Gözlerim, çukurlarının içine düştü. Tırnaklarım, kemirilmekten neredeyse kayıplara karıştı... Bugünden tezi yok, saray berberini çağırıp yeşillerimi siyaha boyatacağım. Tırnaklarımı uzatıp aslan pençesine yakışır duruma getireceğim. Ayrıca, onları kan rengine boyayacağım. Dişlerimi çakıl taşlarıyla ovup beyazlatacağım. Tacımı başıma, atlas pelerini de omzuma alacağım. Yalnız senden bir isteğim olacak: Senin şu kara gözlüklerden birini ödünç istiyorum. Toplantı günü o gözlüklerden birini takarsam, ne ürkütücü bir kral görünüşü kazacağımı bir düşün... "Vay be!" diyecekler, "Bu bizim kral mı?" yalnız, senden bir isteğim daha var sevgili dostum: Toplantıda senin de hazır bulunmanı istiyorum. Senin de orada bulunman, bana güç verecektir.

Baykuş:

-Sizden böyle bir çağrı almak benim için onurdur Sayın Kralım. Gözlüklere gelince, gözlük koleksiyonum içinden, beğendiğinizi alabilirsiniz, dedi.

Böylece, kral ve Bilgin Baykuş, konuşulacak ne varsa konuştular. Sonra da el sıkışıp öpüşerek

iyi dileklerde bulunarak ayrıldılar birbirlerinden.

Olay üzerinden bir hafta geçmişti ki, Postacı Güvercin, kral tarafından Sarayına çağrıldı.

Postacı Güvercin, işinde gücünde bir kuştu. Kimsenin tatlısına tuzlusuna karışmaz, yalnızca iletilmesi gereken haberlerin yerlerine ulaştırılmasıyla ilgilenirdi. Asıl işi postacılıktı ama, her nedense, ülkede yaşanan tüm olayları en geç o duyardı... Biraz da safçaydı. Kralın düştüğü durumdan; eşeğin, tavşanın, tilkinin ona yaptıklarından hiç mi hiç haberi yoktu... Kapı kapı gezmekten öyle yorgun düşmüştü ki; yok efendim barışmış, yok efendim savaşmış gibi şeyleri düşünecek hali kalmadığı gibi, böyle sorunlar umurunda bile değildi... Oysa, Postacılık Okulu'nu birincilikle bitirmiş, kral tarafından onur madalyasıyla onurlandırılmıştı. Gerçi, okuldayken de ülke sorunlarıyla asla ilgilenmez, yalnızca alacağı yüksek notları düşünür, daha çok yüksek not alabilmenin yollarını arardı hep. Hatta Postacılık Okulu'ndaki söylentiye göre, sırf bu yüzden onur madalyasıyla onurlandırılmıştı. Çünkü; ne kral, ne yardımcıları, ne de kral ailesi ülke halkının, ülke sorunlarına el atmasını istemezlerdi hiçbir zaman. Etliye sütlüye, tatlıya tuzluya karışmayan hayvanlar el üstünde tutulur, örnek hayvan ilan edilirdi ülkede.

Postacı Güvercin, kralın çağrı haberini alır almaz heyecanlandı. Kanatlarıyla birlikte yüreği de pırpırladı. Havada beş altı kez takla attı. Kanat uçlarından birini yere değdirip kaldırarak balerinler gibi dans etti. Göğsünden ayırmadığı madalyasını öptü alnına götürdü... Havada daireler çizerek uçtu. Mutluluk şarkıları söylemeyi denedi ama, ömründe hiç müzik dinlemediğinden, hiçbir şarkının sözünü bilmediğinden şarkı söylemeyi beceremedi. Ancak, okulda öğretilen, sözlerini de tam olarak ammsayamadığı, "Kahraman Postacı" marşının ilk dizelerini, yalnızca "do" sesini verebildiği sesiyle bir süre mırıldandı.

Bu coşkunun, bu heyecanın nedeni, yeni bir madalya daha alabilirim umuduna kapılmamıştı. "Kralın en sadık adamlarından biriyim, bana madalya takmayacak da kime takacak!" diye geçiriyordu içinden. Okuldaki yüksek not alma merakının yerini, madalya alma merakı almıştı artık. Hemen kendine çekidüzen verdi. Gagasıyla, tüyelerini iyice parlattı. Kanatlarını bir açtı, bir kapattı. Böylece, tüyleri bir güzel kabardı. Krala şirin görünmesi gerektiğine inanıyordu. Kafasını, bir oyna, bir bu yana çevirerek kendisini şöyle bir inceledi. Evet evet, güzel bir görünüm içine girmişti. Artık kralın huzuruna çıkmak üzere havalanabilirdi.

Nazlı nazlı havalandı. Saray İn'e doğru süzüle süzüle uçmaya başladı. Saray İn çok uzak sayılmazdı. Kısa süre sonra, açık pencereden Saray İn'in salonuna daldı.

Kanadını, kralı selamlamak için kaldırmıştı ki; kanadı havada, bakışları boşlukta asılı kaldı. Bu kral, bildiği tanıdığı kral değildi, keleleri siyah bir ipeğe dönüşmüş, pençeleri, ucundan kan damlayan keskin birer kılıç olmuştu. Gözleri, her an fırlamaya hazır bir mermi gibiydi... Postacı Güvercin korkuyla ürperdi. Ürpermesiyle birlikte kanatları düştü, boynu içine kaçtı.

- Beni emretmişsiniz Sayın Kralım, dedi titreyen bir sesle. Kral; kuyruğunu dikleştirdi, sırtını kamburlaştırdı. Bütün kılları, birer fırça teli gibi dikdik dikleştirdi. Pençesini kaldırıp kılıç gibi sallayarak kükredi. Kükredikçe kükredi... Kükredikçe kükredi... Sesinden yer gök inledi. Sesi, Saray İn'e dalga dalga yayıldı.

- Neden bu kadar geciktin? Neden bu kadar geciktin Postacı Güvercin? Sana verdiğim onur madalyasını geri almamı mı istiyorsun? Seni Mağara İn'e hapsedirip işkencelerden geçirtmemi mi istiyorsun? Seni sınır dışı edip sürgünlere mi göndereyim! Bütün bunları mı istiyorsun?

Postacı Güvercin, sevinç çığlıkları atmamak için güç tuttu kendini... İşte beklediği an gelmişti... İşte, yeni bir madalya onu bekliyordu... Madalyasına kavuşmak üzereydi... Kral, ne istediğini soruyordu işte!...

- Yüce Efendimiz, yalnızca bir madalya daha istiyorum, dedi. Bendeniz küçük kulunuzdan bunu esirgemeyeceğinizi biliyorum!...

Postacı Güvercin konuştuğu, kralın gözleri bereliyor, ağzı dev bir kapan gibi açılıyordu. Ağzından köpükler saçıp naralar atmaya başladı. Saralı bir hasta gibi bütün vücudu titriyordu.

- Bana bak aptal yaratık! dedi, Seni, ayaklarımın altına alır, deli inek buzağısını çığner gibi çığnerim! Nasıl madalya alınacağını gösteririm sana!...

Acıklı, ağlamaklı, yalvarmaklı bir sesle,

- Beni çığnemeyiniz efendim, dedi Postacı Güvercin, beni çığnerseniz ölürüm! Bu sadık kulunuza acıyınız! sizin çevrenizde dolanan küçücük bir pervaneciğim! Sizin en sadık kulunuzum! Emirlerinizi yerine getirmekten başka hiçbir düşüncem yoktur! Sizi neden bu kadar kızdırdığımı da anlamış değilim... Bilmeden bir yanlışlık yaptırısam bağışlayın beni!...

Danim DEMIRAL

Kral, bu-sözleri duyunca biraz yumuşadı. Sakinleşti. Öyle ya, Postacı Güvercin, bugüne dek verilen emirlerin dışına çıkmış değildi. Kralın bir dediğini iki etmemiş, yalnızca verilen görevleri yerine getirmiş, bir kez bile merak edip nedenlerini sormamıştı.

Aslan:

- Bana bak Postacı Güvercin! dedi, bu seferlik seni bağışlıyorum. Yalnız, bundan sonra, çağrılır çağrılmaz karşımda bulacağım seni! Şimdi git, tüm orman halkına haber et: Yarın, güneş Derin Göl'e düştüğünde, Saray İn'in önünde bir toplantı yapacağım. Bütün orman halkı bu toplantıya katılmak zorunda! Bir tek canlı bile eksik olsa, bu durumdan seni sorumlu tutar, seni cezalandırırım! Böyle bir durumda, seni pençelerimle doğrar, leşini akbabalara atarım! Kemiklerini de çakallara yediririm!

- Emrediniz efendim, deyip ayrıldı Postacı Güvercin kralın huzurundan. Sonra da kirpisinden tilkisine, kurdundan kuşuna uçtu durdu... Tek kapı bile atlamadı... Öyleki, evsiz yurtsuzlara, sokakta yaşayanlara bile ulaştırdı, haberi... En çok da yeraltı dünyasında yaşayanlara ulaşmakta zorlandı. Çünkü, kapalı yer korkusu vardı, Postacı Güver-

cin'de. Bu öyle bir korkuydu ki; her yanı kapalı bir yerde kaldığında bir titreme başlıyor, soluk borusu tıkanıyor, soğuk soğuk terler döküyor, ölüm korkusuna kapılıyordu... Hele de yeraltı tünellerine girdiğinde bu korku iyice artıyordu... Söylendiğine göre, bu durum; henüz bebekken, bir çocuk tarafından kaçırılıp tahta bir kutuda günlerce kapalı kalmasından sonra başlamıştı. Gerçi annesi, kutunun aralık kalan kapağını açarak kurtarmıştı sonunda onu ama, kapalı yer korkusundan ömür boyu kurtulamayacağı söyleniyordu.

Verilen görevi başarıyla yerine getirdiğinde, bırakın uçmayı, kımıldayacak hali bile kalmamıştı.

- Gu guuu! dedi, Ah şimdi yeni bir madalyayla dönmüş olsaydım, ah kraldan bir çift tatlı söz duymuş olsaydım, bütün bu koşuşturmalar, uçuşturmalar vız gelirdi bana!... Oracıkta, konuştuğu yerde, ayakta, yatağına bile gidemeden önce kanatlan düştü, sonra göz kapakları... Derin bir uykuya daldı. Düş bile göremeyecek kadar yorgundu...

En sonunda beklenen gün geldi. Postacı Güvercin gerçekten de görevini başarıyla yerine getirmişti. Toplantı alanı, bir mahşer yeri kadar kalabalıktı çünkü. Hiçbir zaman adam yerine konulmayan Timsah Kuşu bile alandaydı. Orman halkı,

Timsah Kuşu'nu hiç mi hiç sevmezdi. Onu aralarında görmekten hoşlanmazlardı. Dügünlerine ölümlerine çağırmazlar, yüzünü bile görmek istemezlerdi. Timsah Kuşu da bu durumu bildiğinden, gözlerden uzak yaşardı. Herkesten uzak durmaya çalışırdı hep, Kraldansa nefret ediyordu. Kaç kez derdini anlatmış, orman halkıyla arasını düzeltmesi için yalvarmış, ayaklarına kapanmıştı. Ama kral, bırakın yardımcı olmayı, üstelik aşağılamıştı da Timsah Kuşu'nu. Ağzını köpürte köpürte, salyalar akıta akıta bağırmış;

- Seni gidi Timsahın uşağı seni! Gel bakalım buraya, şu pençelerimin arasında kalan et artıklarını temizle bakalım! Yalnızca timsaha uşaklık edecek değilsin ya, biraz da krala uşaklık et, deyip korkunç pençelerinin arasına alıvermişti. Dişlerinin arasını temizlemesi için, ağzına bile atmıştı... Zavallı Timsah Kuşu, canını zor kurtarmıştı aslanın elinden... O'gün bu gündür, aslandan nefret ederdi... Bu toplantıya koşa koşa gelmişti; çünkü, orman halkının, aslana binbir çeşit oyun hazırladığım duymuştu. Aslanın düşeceği gülünç durum, onu çok mutlu edecekti... Hep haksızlığa uğradığını düşünüyor; orman halkının kendisini bu kadar küçük görmesinin nedenini anlayamıyordu.

O, küçücük bir kuştı en nihayetinde... Kim-

selere zararı yoktu... Karnını doyurmak zorundaydı, çünkü aç yaşayamazdı. Bebekliğinden beri timsahın dişlerinin dibindeki yiyecek artıklarıyla doyururdu karnını. Annesi de öyle yapardı. Annesinin annesi, onun da annesi hep böyle sürdürmüşlerdi yaşamlarını. Çocuklarına da böyle öğretmişlerdi. Karınlarını ancak bu yolla doyurabiliyorlardı. Bu yüzden, herkes düşman kesilmişti kendine...

Ünlü bir çocuk öyküleri yazarının anlattıklarına göre, tarihi bile bilinmeyen çok çok eski yıllardı, orman halkı toplanarak timsah kuşlarını yumurtalarıyla birlikte yok etmeye karar vermişler, arılar topluluğu ve akreplerin karşı çıkmalarına rağmen, bu kararı zamanın kralına onaylatmayı da başarmışlardı. Yine anlatılanlara göre, yırtıcı kuşlar ve sürüngenler bu yok etme görevini üstlenmişler, büyük bir katliam sonunda, ormandaki tüm timsah kuşlarını yumurtalarıyla birlikte yok etmişlerdi. Orman halkı bu tarihi olayı biliyor; bu katliama rağmen, hala ülkelerinde yaşayan bu timsah kuşunun, nereden ve nasıl geldiğine bir türlü akıl erdiremiyorlardı. Anlaşıldığı gibi, Timsah Kuşu'na duyulan nefretin kökleri çok çok eskilere dayanıyordu.

Dedikoducu Saksagan, Timsah Kuşu'nu aşağılayıcı gözlerle süzerek serçenin kulağına eğildi;

- Gördün mü şu utanmaz Timsah Kuşu'nu, dedi, istenmediğini bile bile aramıza katılmış.

Serçe:

- Yüzsüz ne olacak! diye karşılık verdi, Dedikoducu Saksığana.

Timsah Kuşu, Dedikoducu Saksığan ve serçenin sözlerini duymazlıktan gelerek başını ters yöne çevirdi. Aynı anda yılanla göz göze gelmesin mü... Oldum olası çok korkardı bu tarihi düşmanından. Onu gördüğü yerde uçacak hali kalmaz, kanatları bacaklarına dolaşırdı telaşından. Yine öyle oldu... Öldüm öleceğim, diye beklerken pike yaparak dalış yapan koca kartal, "Dal tartar, kartal kalkar! Dal tartar, kartal kalkar!" şarkısını söyleyerek yılanın burnunun dibine konuverdi. Yılan beklenmedik anda burnunun dibinde bitiveren kartalı görünce, korkusundan altına kaçtı. Beti benzi soldu, bir hoş oldu. Gözleri şaşıştı. Dili bir karış dışarı sarktı ve öylece kalakaldı... Taş kesilmiş bedeninde ölü gözü gibi duran şaşı gözleri, ani bir hareketle, yüz seksen derecelik bir dönüş yaparak yanibaşmda duran köstebek deliğine kaydı. Akıverdi köstebek deliğinin içine ve gözden kayboldu. Köstebek deliğinden kulakları tırmalayıcı ince bir ses yükseldi aynı anda:

- Defol evimden! Defol defool! seni ırz namus düşmanı seni! kocama söylersem, senin gözlerini oyar, derini yüzer. Derinden bir güzel çanta, bir çift ayakkabı, artanından da ince belime bir kemer yapar!

Kimler yoktu ki toplantı alanında... Satıcılar, müzisyenler, dilenciler... hepsi hepsi oradaydı... Fındık satıcısı Bay Ve Bayan Sincap, kemamıyla Ağustosböceği, bostan çapalayıcısı Bayan solucan ve kocası, tünel kazıcı Bay Köstebek, Dokumacı Tırtıl, Cambaz Örümcek, güzellik kraliçesi Miss Tavuskuşu, Balerin Kelebek, atıcılık şampiyonu, okçuluk birincisi Atıcı Kirpi, Kurnaz Tilki, Kazmaşiş Fare, ünlü oymacı ustası ağaçkakan Vody Vody Paker, elinde bir leğen dolusu kirli çamaşırıla Çamaşırıcı Ayı... En sonunda, gözünde gözlükleri, elinde çantasıyla Bilgin Baykuş geldi toplantı alanına. Boş bulduğu kütüklerden birinin üzerine oturdu. Oturmasıyla birlikte kapanıverdi gözleri...

Alan, toplantı alanından çok, bir panayır yerini andırıyordu. Çamaşırıcı Ayı'nın önünde, kirli çamaşırlarını yıkatmak isteyenler, uzun bir kuyruk oluşturmuş; beklemekten yorgun, aceleci tavırlarıyla, çamaşırlarını yıkatma sıralarının gelmesini bekliyorlardı. Çamaşırıcı Ayı sakindi. Alnından, yüzünden süzülen terler, leğenin içine şıp şıp damlı-

yor, ikide bir, köpüklü elleriyle, terini silmek zorunda kalıyordu. Yıkadığı çamaşırlarda en ufak bir leke kalmıyordu. Çok titiz bir hayvandı.

Daha önceleri yalnız kendi yiyeceği besinleri yıkar, yıkamadan, ağzına bir lokma bile koymazdı. Ama evlenip çoluk çocuğa karışınca yaşamı zorlaştı. Üstelik, ormandaki yaşam da değişmişti. Artık, her isteyen istediği besinden istediği kadarını alıp yeme hakkına sahip değildi. Çünkü, besinlerin büyük bir kısmına, kirli işler çeviren bir grup tarafından el konulmuştu. Ekmek, aslanın mı ağzındaydı, yoksa daha korkunç başka bir şeyin mi ağzındaydı belli değildi... Çamaşırcı Ayı da, ailesinin geçimini sağlamak için, çamaşırcılığa başlamak zorunda kalmıştı. Sabahın alacakaranlığından, akşamın alacakaranlığına dek çamaşır yıkıyor, çocuklarının karnını doyurabilecek kadar besini, ancak kazanabiliyordu.

Topkuyruk Tavşan da, geçimini sağlayabilmek için; havuç karşılığı, yarışmalara katılmaya başlamıştı. Her yarışa katılıyor, yarışı düzenleyenler ne derse, yarışı ona göre sonuçlandırıyor, yerine göre kaplumbağaya bile yenik düşüyordu... Ama, koşularda şike yaptığını kimselere söyleyemiyordu. Çünkü, yaşamını sürdürmek için havuç kazanmak zorundaydı. Gerçekleri söylerse, bir daha bu yarış-

lara katılmasına izin verilmeyebilirdi... Gururu, onuru kırılmıştı... Yine, alanda yeni bir yarış başlamış, Topkuyruk, yarıştığı kertenkeleden geride kalmıştı. İzleyici topluluğu, çılgınca alkışlarla izliyordu onları...

Okçu Kirpi'nin başı da çok kalabalıktı. Okçu Kirpi, hedeftahtasını bir ağaca dayamış, bir tutam yeşil ok karşılığı, ot attırıyordu isteklilere. Artık, ot bulmak bile güçleşmişti ormanda. Çünkü, otlara da gizli bir güç sahip çıkmış, ürünlere el koymuştu. Eskiden, aynız okçuluk yarışmalarına katılıp iyi dereceler elde etmekten başka bir şey düşünmeyen Okçu Kirpi bile, geçim derdine düşmüştü. Spor yaşamı sona ermiş, bir daha da ülkede yeni okçular yetişmemişti...

Koca Kartal, o heybetiyle, o asaletiyle bir palyaço, bir soytarı gibi davranıyordu! Böyle davranmasının nedeni ise, çocukların ilgisini çekip müşterileri toplamaktı. Gerçekten de ne kadar çocuk varsa, hepsi de kartalın çevresine toplanmıştı. Kaplumbağa indirim yapmasına rağmen, sırtında taşıyacağı bir tek müşteri bulamıyor, kıskanç bakışlarla kartalı izliyordu. Kartal, yeterli müşteriyi bulduğunda, kanatlarını bir halı gibi yere seriyor; genç ve bebek hayvanları kanatlarının üzerin bindiriyor; yalçın kayalıklara dek uçurup geri getiriyordu.

Doğrusu bu durum, hem kartalın kanatlarına binenleri, hem de izleyicileri çok heyecanlandırıyordu... 0 ise, bu işi bir tek yumurta karşılığında yapıyordu.

Fındık satıcısı Bay Sincap, tablasındaki fındıkları atıp atıp tutuyor, dişlerinin arasına alıp çıtır çıtır çıtırdatarak müşterilerin iştahlarını kabartıyordu.

Bostan çapalayıcı Bayan Solucan ve eşi, ormandaki yaşlıları bulup bahçelerini çapalatıp çapalamayacaklarını soruyorlar, olumlu yanıt alırlarsa, adres defterlerine, çapalayacakları yerin adresini yazıp iş bağlantıları kuruyorlardı.

Tünel kazıcı Bay Köstebek, neşeli görünüyordu. Onun pek iş sorunu yoktu; çünkü, yalnız yaşıyordu... Artık yaşlanmıştı da. Arada sırada işe gidiyor, öyle her işi de yapmıyordu...

Bu hengame arasında, Kral Aslan, bütün ihtişamıyla Saray in'in kapısında göründü sonunda. Altından parlak, ipekten yumuşak yeleleri; zümrüt ve elmaslarla süslenmiş tacıyla, yanar-döner gibi parlıyor, ışık saçıyordu çevreye... Kara gözlükleri, kızıla boyanmış dudaklarıyla Drakula'mn ikiz kardeşiydi sanki...

Dennis DEMYRAL

\erlere dek uzanan teŝbihi, en seçme tesbih-böceklerinden yapılmıŝtı. Tırnaklarıyla, özel bir kızılık boyasıyla boyanmıŝtı. Söylentiye göre, kızılık boyasını mürekkep balıklarına yaptırmıŝtı. "Madem ki siz, mürekkep yapmayı biliyorsunuz, kızılıktan boya niye yapamayasınız!" diyerek kızılık boyası yapmakla görevlendirmiŝti onları.

Gerçekten de ülkenin en ünlü kimyacıları mürekkep balıklarıydı. Ama şimdiye dek yalnızca mürekkep yapmıŝlar, ülkelerinin tüm ilaç gereksinimlerini yalnız mürekkepten yapılan ilaçlarla karŝılamıŝlardı. Bu nedenle, kralın bu emri karşısında önce güvensizliğe kapıldılar; fakat, kralın yüzüne karşı, hayır deme yürekliliğini gösteremediler. Biraz da yeni bir buluş yapma heyecanına kapıldılar.

alıŝmaları, geceli gündüzlü tam üç gün sürdü. Ara ara umutsuzluğa kapıldılar. Öyleki, başarısızlığa uğrama korkusuyla, ülke sınırlarını terk edip komŝu düşman ülkeye sığınmayı bile düşündüler. Çünkü, onların tüm yaşamları suda geçiyor, labaratuvarlarından bir an olsun ayrılmıyorlardı... Bu nedenle, Postacı Güvercin'den pek bir farkları yoktu.

Onlar bu ülkede olan bitenlerden habersiz, kendi bilim dünyalarına kapanmıŝ bir yaşam sürü-

yorlardı... Kralın yine eskisi gibi güçlü, acımasız olduğunu sanıyorlar, başarısızlıklarını hayatlarıyla ödeyebileceklerini düşünüyorlardı. Neyseki, görevlerini başarıyla tamamladılar. Üstelik öyle bir boya yaptılar ki, sürüldüğü yerden ömür boyu çıkmayacak bir boya... Hatta, bu buluşla öyle heyecanlandılar ki, bilim adamlığından vaz geçip boya ticareti yaparak, çok zengin olmayı bile düşlediler...

Kral Aslan; bu heybetli, bu parıltılı, bu korkunç görüntüsüyle herkesi şaşırttı, kangurunun yavruları, annelerinin ceplerinden yerlere yuvarlandılar korkularından. Pelikanın ise ağzı bir karışık açık kaldı şaşkınlığından.

Onun ağzının açık kalmasından yararlanan daha önce yutup torbasında beklettiği Küçük, Karabalık ve arkadaşları ok gibi fırladılar dışarı. Böylece onlar da hayatlarını kurtarmış oldular. Uçarcasına yerlerde yuvarlanarak hızla karıştılar denizin tuzlu sularına... Şimdi, "Canım bu hayvanlar deniz hayvanlarıdır; ormanda ne işleri var?" gibi bir soru gelebilir aklınıza. İsterseniz kısaca anlatayım sizlere, bu deniz hayvanlarının ormanda ne işleri olduğunu...

Çok çok yıllar önce, ormanlar kralı aslan ile, denizler kralı deniz aslanı arasında, çok büyük

kanlı bir savaş çıkmış. Her savaşın olduğu gibi, bu savaşın da bir nedeni varmış elbette... Bu iki ülke sınır komşusuymuş. Gl gibi geçinip giderlermiş. Düğünlerde bayramlarda birlikte olurlar, acılarını paylaşırlar, zor durumlarında birbirlerini r^aidim-larına koşarlarmış. Günlerden bir gün, ormanlar kralının aklına, yeni bir saray mağara yaptırmak düşmüş. Böyle bir saray için en uygun, en güzel yeri aramış. Yardımcılarını, aylarca bu işin peşinde koşturmuş.

En sonunda, tam da deniz ile karanın keşiştiği çizgi üzerinde, denizin, kayaları oymasıyla oluşmuş, büyük m büyük bir mağara, kralın yaptıracadı saray için uygun görülmüş. Saray yapım çalışmalarına başlanmış ki, karşılarında denizler kralını bulmuşlar. Meğer denizler kralı da, ormanlar kralı gibi bir saray yaptırmayı düşünüyormuş. O da bu kayaları kendine yer olarak seçmiş. Başlamış bir yer kavgası... Vr kavgası, sınır kavgasına dönüşmüş. O kayaların hangi ülkenin sınırları içinde olduğu konusunda önce tartışmışlar, sonra birbirlerini tehdit etmeye başlamışlar. Ne denizler kralı kayalardan vazgeçiyor muş, ne de ormanlar kralı...

Sonunda, uzun yıllar sürecek ve çok kan kaybına neden olacak kanlı bir savaş başlamış. Öyle bir savaşmış ki; taş üstünde taş, baş üstünde baş

kalmamış... Bu savaş, denizler kralının yenilgisiyle sonuçlanmış. Böylece, denizler krallığının yönetimi de ormanlar krallığının yönetimine geçmiş. Oğün bugündür de bu böyle sürüp gitmiş...

Şimdi gelelim asıl konumuza. Kral Aslan, gözlüklerini bir takıp bir çıkardı önce. Çakıl taşlarıyla ovduğu incilerden daha beyaz dişlerini göstermek için bir sırttı, bir ciddileşti; bir sırttı, bir ciddileşti... Kızgınlığım, öfkesini, nefretini belli etmek için, dostça gülücükler dağıtarak baktı sağa sola...

Ne kadar acımasız olduğunu göstermek içinse; başının çevresinde uçarak hem yelpaze görevi yapan, hem de şarkı söyleyen arapbübüllerinden birini, bir pençe atışıyla yakalayıp kan kızılı tırnaklarının arasında ezdikten sonra, tüylerini bile yolmadan ağzına attı. Sümüklüböceği öteden beri mikrofon olarak kullanırdı, toplantılarında. Yine öyle yaptı ve başladı söze:

- Ey benim eşeğim! Benim ayım, benim tavşanım, benim solucanım! diye seslenmişti ki, ayı birden dayılandı. Homur homur homurdandı. Hem dayılandı, hem homurdandı ama, yine de nazik davranmaya çalışıyordu; çünkü kralın görüntüsü onu da korkutmuştu.

- Sayın Kral Hazretleri, dedi, bana, benim ayım filan diyemezsiniz. Ben, bugüne bugün ormanlar dayısıyım! Bana dayı demeyen hiç bir canlı, ülkenin köprülerinden geçemez! Bu sözlerinizle beni küçük düşürdünüz. Dayılığımı tehlikeye atıyorsunuz! Benim de kendime göre gücüm, kendime göre şerefim, şanımlarım var!

Kral durakladı. Yelelerini çekti. Gözlerini fırladık gibi döndürdü. Ne yanıt vereceğini bilemez görünüyordu. O arada Bilgin Baykuş gözlerini hafifçe araladı. Neler oluyor, der gibi sağma soluna bakındı. Kısa bir süre de aslanla göz göze geldiler. Bilgin Baykuş'un bakışlarından güç alan aslan,

- Bana bak Kocaoğlan, dedi, evet sen bu ormanın dayısımsın; karımın erkek kardeşi, çocuklarımla öz dayısımsın! Bu akrabalığından yararlanıp birçok hak elde ettin. Ülkenin tüm köprülerini sana verdim. Sana dayı demedikleri için, köprülerden geçirmediklerinin yakınmalarını dinlemediğim, göz yaşlarına aldırmadığım gibi, onları sağa sola sürgün ettim.

İşçi arıların ballarını çalmana göz yumdum. Ormandaki armutların en iyileri hep senin oldu, hepsini sen yedin. Üstelik herkes çalışıp üretirken,

sen, mağaranda kış uykusuna yatıp aylarca kalkmadın. Bugüne dek ekmek elden, su gölden yaşadın. Avlanma yasaklarım deldin, gölümüzde balık bırakmadın. Şimdi de kalkmış, utanmadan bana meydan okuyorsan ha!... Artık anlıyorum ki, "Besle kargayı, oysun gözünü." sözünü söyleyen boş yere söylememiş!

- Gak! Gak! Gak! Gak! Sataşma var! Söz istiyoruz! diye aynı anda bağıriştılar alacakarga ile karakarga.

Ama, onların bu istekleri, toplantı başkanınca kabul edilmedi.

Ayı, pazularını şişirdi, göğsünü gerdi; gözlerine, herkesi küçümseyen bir bakış takındı. Hiçbir lafın altında kalacak gibi görünmüyordu. Kendisini her zaman en üstün, en güçlü hayvan olarak görmüştü. Bu nedenle, ormandaki en iyi yiyecekleri yemek, en iyi mağaralarda yaşamak benim en doğal hakkım diye düşünüyordu. Diğer hayvanlar aşağılık yaratıklardı, sefil yaratıklardı. Onların hakettiği yaşam da sefil olmalıydı ayıya göre... Bu düşüncelerle dik dik baktı krala ve yeniden söze girdi:

- Kral Hazretleri, dedi, ben tüm haklarımı, tüm elde ettiklerimi kendi gücümle kazandım. Tabi ki bunda Tanrı'nın sevgili kulu olmanın da etki-

si ve rolü var! Tanrım bana, "Yürü ya kulum!" dedi, ben de yürüdüm. Tanrı'nım da yardımıyla ülkenin en varsılı oldum. En sözü geçeni oldum. Bu gücümle, diğer hayvanları her zaman ürküttüm... Bu sefiller size boyun eğiyorlarsa, size itaat ediyorlarsa benden korktukları için yapıyorlar. Kısacası, kol-tuğunuzda huzur içinde oturabiliyorsamz, krallığınızı sürdürebiliyorsamz bunu bana borçlusunuz. Akrabalığımız nedeniyle sizi koruyacağımı, size karşı gelmeleri durumunda beni karşılarında bulacaklarını, böyle bir durumda leşleriyle top oynayacağımı çok iyi biliyorlar...

Toplantı, toplantı olmaktan çıkmış, ayı ile aslanın kavgasına dönüşmüştü. Diğer hayvanlar sızıntıdan patlayacak duruma gelmiş; kimi kulağını kaşımaya, kimi burnuyla oynamaya, kimi teşbih çekmeye, kimi de parmaklarını çıtlatmaya başlamıştı. Köpek horluyor, kedi fareyle oynuyor, maymun uyukluyor, sincap çocuğunun başındaki bitle-ri ayıklıyordu. Akrep ise, gizlice sokulup canını yakabileceği bir hayvan aramaya başlamıştı bile...

Çamaşırıcı Ayı, toplantının başından beri hiçbir şeyle ilgilenmiyor görünüyordu. Yaptığı tek şey, nasırlı elleriyle, önündeki çamaşırını yıkamaktı. Birden, kendisinden hiç beklenilmeyen bir davranışta bulundu. Bir leğen dolusu kirli suyu kaldırdığı gibi,

ayının başından aşağı boşaltıverdi... Önce bir sessizlik, arkasından ormanı çınlatan kahkaha sesleri yayıldı ortalığa. Hayvanlar kasıklarını tuta tuta, gözlerinden yaşlar boşana boşana gülüyorlar, yerlerde yuvarlanıyorlardı.

Dişi hayvanlar arasında, gülmekten altına kaçırınlar olmuş, ortalığı bir sidik kokusu sarmıştı... Artık ne bir tek hayvan burnuyla oynuyor, ne kulağını kaşıyor, ne teşbih çekiyor, ne uyukluyor, ne de çocuğunun başındaki bitleri ayıklıyordu. Yalnızca, yalnızca, kasıklarını tuta tuta gülüyorlar, yerlerde yuvarlanıyorlardı. Oymacı ustası Ağaçkakan ile Bilgin Baykuş bunların dışındaydı. Bilgin Baykuş'un gözleri hala kapalıydı... Ayı; tüylerinden, başından sular sıza sıza, oradan oraya arı sokmuş gibi çılginca koşuyor, bir yandan da "Bunun hesabını soracağım sana!" diye bağıyordu.

Ağırbaşlılığıyla tanınan Oymacı Ustası Vody Vody Paker gergindi, sinirliydi, kızgındı... Tek dayanamayacağı şey hayvanların böylesine gevşemeleliydi. Ciddiyetten uzaklaşmalarıydı...

Bu bir soytarılıktı, bu bir düzeysizlikti, bu bir dengesizlikti, bu bir kültürsüzlüktü... Sinirinden dişlerini sıkmaya kalkıştı, ama ağzında tek bir dişi bile olmadığından bunu yapamadı. Kafasındaki

tüyleri yolmaya çalıştı, ellerini kafasına ulaştıramadı.

Tırnaklarını yemeye kalkıştı, dişlerinin yokluğunu anımsadı. Zaten onların sülalesinde tırnak yeme gibi kötü bir alışkanlık edinmiş tek kişi bile görülmemişti bugüne dek. Bu gidişle Vody Vody Parker, ailenin bu güzel özelliğine gölge düşüren ilk ağaçkakan olacaktı... Ailenin bu güzel özelliğine gölge düşürmek istemediğinden yapabileceği tek şeyi yaptı; en çok sevdiği meşe ağacına zarar vereceğini bile bile...

Çok sevdiği, gözü gibi koruduğu, hiçbir canlının yanına bile yaklaşmasına izin vermediği meşe ağacını bütün gücüyle oymaya başladı. Gagası elektrikli çekiç gibi çalışıyor, makineli tüfek gibi takırdıyordu... Öyle bir takırdamaydı ki bu, her an, her hayvanın kulak zarı patlayabilir, orman sağır-
ların yaşadığı bir ülke durumuna gelebilirdi. Meşe ağacının gövdesinde bir kol girebilecek kadar bir delik açtığında sakinleşti, sınırları gevşedi, rahatladı... Böylece sağır-
lık tehlikesi de ortadan kalkmış oldu.

Artık ne bir hayvan gülüyor, ne de yerlerde yuvarlanıyordu. Ağaçların yaprakları bile sallanmıyordu... Ağaçkakanın böyle bir etkisi olurdu hay

vanlar üzerinde... Sanki, onu gören susmak zorundaymış gibi susar, koşan yürür, yürüyen dururdu... Hele de ağaç oymaya başladığında rüzgar bile esmez olur, akan sular durgun bir göle dönüşürdü... Onun ağırbaşlılığı mı buna neden oluyordu, yoksa manyetik dalgalar mı yayıyordu da çevresini böylesine etkiliyordu bilinmiyordu...

Kral Aslan, bu sessizlikten yararlanıp yeni bir açış konuşmasıyla sürdürdü konuşmasını. Bu kez, ağız değiştirdi; benim ayım benim eşeğim filan diyemedi... Bilgin Baykuş'tan ders almış gibi görünüyordu; yüzüne ve gözlerine bakıldığında üzgün mü, mutlu mu, karamsar mı, mutsuz mu olduğu anlaşılmıyordu. Bu belirsiz yüz ifadesiyle şöyle başladı söze:

- Sayın halkım, yüce halkım! Bu ormanda kendini bilmezler var! Büyüklerine karşı saygıda kusur edenler var! Saman altından su yürütenler var! Orman yasalarını hiçe sayanlar var!... Atalarımızın kemiklerini sızlaürçasma, ülkemizi çökertmek isteyenler var! Ülkemize sahip çıkmalıyız! Kralımıza sahip çıkmalıyız! İşte bu toplantının asıl konusu, söylenen ve söylenecek olan sözler bu kendini bilmezleredir. Saygıda kusur edenleredir. Ülkesine sahip çıkamayanlardır! Krallığa sahip çıkamayanlardır!

Kral tam da bunları söylemiş, sözlerinin gerisini getirmeye hazırlanıyordu ki, eşek bütün gücüyle anırmaya başladı:

- Aiiii, aiii, aiiii, aiiii, aiiü...

Anırdıkça anıyor, amrdıkça anırıyordu. Ormanın her yanında "aiii" sesleri yankılanıyordu.

Miss Tavus Kuşu, Kaşıkçı Kuşu'nun eşi Leydi Lee, fındık tüccarı ve eşi Fmdıkzadeler, bir yandan yüzlerini ekşitip kulaklarını tıkadılar, bir yandan da dudaklarını büküp "Kaba yaratık, ne olacak!" dediler koro halinde...

Fmdıkzadeler'in genç oğlu, bu koroya katılmadığı gibi, onların gösterdiği bu davranışa içerlemişçesine baktı yüzlerine... Onun okuduğu kitaplara göre: Hiçbir yaratık küçümsenmemeli, kimse hakkında kötü sözler söylenmemeydi... Evet, Miss Tavus Kuşu'na aşıktı; onu deliler gibi seviyordu ama, bu davranışını gördükten sonra, onun bir beyinsiz olduğunu düşünmeye başlamış, iyice düşmüştü gözünden...

Zaten son günlerde Balerin Kelebekle olan arkadaşlıkları ilerlemiş; onun aklına, düşüncelerine, konuşmalarına, hareketlerinin zerafetine hayran kalmıştı. Bir an için, nişan yüzüğünü çıkarıp

Miss Tavuskuşu'nun yüzüne fırlatmayı düşündü...
Ama yapamadı...

Ne olursa olsun Miss Tavuskuşu'ndan vazgeçemeyeceğini, hiçbir şeyin, hatta Balerin Kelebek'in bile Miss Tavuskuşu'nu deliler gibi sevmesine engel olamayacağını anladı... Zaten, Balerin Kelebek'in duygularım anlamak olanaksızdı... Yerine göre deliler gibi çılgın, kimi zaman yaşının üstünde olgun, kimi zaman çocuk gibi heyecanlı, kimi zaman da bir taş duvar kadar duygusuz olabiliyordu...

Tünel kazıcı Bay Köstebek, bostan çapalayıcısı Bay ve Bayan Solucan, işçi Arılar Topluluğu ve Balerin Kelebek eşeğin bu yürekler yakan, inleme ile nara atma karışımı anırmaları karşısında duygulandılar.

Gözlerinden yaşlar süzüle süzüle eşeğin başına toplandılar. Sırtını sıvazlayıp alnını ovdular. Eşeği susturmak olası değildi. Onu susturmayı başaramadılar bir türlü. Genç Fındıkzade hızla kalktı yerinden.

Hızlı hareketlerle, bir avuç menekşe kokusu toplayıp eşeğe koklatması için Balerin Kelebek'e uzattı. Balerin Kelebek bir yandan menekşe kokusunu eşeğin burnuna tutarken, bir yandan da göz-

leriyle genç Fındıkzade'yi inceleyip küçük bir te-
bessümle teşekkür etti ona.

Fındıkzade'nin gözleri Balerin Kelebek'in
gamzelerine takılı kaldı... Sanki o gamzeler karşı-
sında büyülenmişti...

Eşek belki gösterilen ilgiden, belki de rahatla-
tıcı menekşe kokusunun etkisiyle yavaş yavaş ken-
dine geldi. Önce anırmaları kesildi, sonra da tepin-
meleri. Beklenmedik bir şekilde,

- Söz istiyorum! diye bağırdı.

Orman halkı şaşkın gözlerle baktı eşeğe. Kra-
lın toplantısında bir eşek ilk kez söz istiyordu. İlk
kez, eşek kralın sözlerini kesmiş ve söz isteme yü-
rekliliğini göstermişti. Bu olacak iş değildi...

Demek ki, gerçekten de kral gücünü yitirmiş
içi geçmişti... Demek ki Topkuyruk Tavşan'm Kur-
naz Tilki'nin, krala yaptıkları birer söylenti değil
gerçektir!

Eşek, kralın kendisine söz vermesini bile bek-
lemeden:

- Saym halkım ve Kral Hazretleri, diye başla-
dı söze. Ben de ormanın bir vatandaşıyım. Herkes-
le eşit haklara sahibim. Herkes gibi benim de dü-

şüncelerimi söyleme ve konuşma hakkım var! Ama nedense hep küçümseniyorum, hayvan yerine konulmuyorum! Hayvanlar arasında aşağılanma konusu oluyorum! Ormandaki tüm aptal hayvanlara "eşek kafalı" deniliyor. Aptallık eden bir hayvan, kendisini eşeklik etmekle suçluyor. İşlerini beceremeyenlere "Sen eşek başı mısın?" diye soruluyor. Kötü şaka yapanlar "eşek şakası" yapmakla suçlanıyor. İnatçılara "eşek inatlı" deniliyor!

Gördüğünüz gibi, küçük düşürülüyorum. Her zaman, her yerde küçük düşürülüyorum. Kralımızsa, benim bu duruma düşmemden çok hoşnut. Hem de düşünemeyeceğiniz kadar hoşnut! Halkın bu yolla eğlendiği, hoşça vakit geçirdiğini düşünüyor. İçim intikam duygularıyla dolu! Herkesi tekmelemek, yüzlerine yüzlerine anırmak geliyor içimden. Bunu, en çok da krala yapmak istiyorum. Yapıyorum da üstelik... Söyleyin şimdi bana, haksız mıyım?

Yağcıyağdanlık Çakal, dudaklarına alaycı bir gülümseme kondurarak:

- Haklısınız eşek hazretleri, dedi, ama unutmayın ki, siz bir eşeksiniz; ne asaletiniz, ne cesaretiniz var! Üstelik çok da yeteneksizsiniz. Ancak anırıp çifte atmayı bilirsiniz. Ülkemize hiçbir ya-

rarmız yok. Bu dünyaya boşuna gelmişsiniz. Bir de utanmadan asil, cesur, saygıdeğer kralımızın karşısına geçmiş konuşuyorsunuz!

Yağcıyağdanlık Çakal'm sözleriyle iyice çileden çıkan eşek yeni bir anırma krizine daha girecekti ki, Balerin Kelebek hemen burnuna menekşe kokusu tutarak krizi önledi. Kaşıkçı Kuşu'nun eşi Leydi Lee, "Bu aşağılık yaratığa daha fazla dayanamayacağım artık!" diyerek toplantı alanını terk etti. Arkasından da Miss Tavus Kuşu... İşte o anda, genç Fmdıkzade, parmağmdaki yüzüğü çıkarıp Miss Tavus Kuşu'nun arkasından fırlattı. Aynı anda da Balerin Kelebekle göz göze geldiler...

Eşek inliyor, anlaşılmaz bir şekilde konuşmaya çalışıyordu. Bayan Köstebek bir yaprak dolusu su içirdi eşeğe. Suyu içince eşeğin dili açıldı:

- Bu ormanın gübre gereksinimini karşılayan kim? diye sordu. Ormanı gübreleyip üretimi artıran benim gibi kaç hayvan var bu ormanda? Yine aynı ses tonuyla sürdürdü sorularını; Ormandaki sinekler kimin kanıyla besleniyor? Elbette benim kanımla diye yanıtladı kendi sorusunu. Ormandaki çimleri kim biçiyor? Tabii ki ben keskin dişlerimle... İnsanlara esin kaynağı olup ülkemizin adını duyuran en güzel gözler kimin? Benim elbette...

Peki, ben ayıdan daha mı önemsizim?... Ben ayıdan daha mı yararsızım?... Ayı köprübaşlarım tutuyor diye benden daha çok mu hizmet ediyor ülkesine? Bugüne dek kime zararım dokundu?... Kimin yiyeceğini çaldım?., kimin yavrusunu öldürdüm? Kimin tavuğuna kış dedim, kimin tekerleğine taş koydum!...

Toplantı alanında bir sessizlik başladı. Tüm hayvanlar derin düşüncelere daldılar. Postacı Güvercin bile kafasını kaldırmış, bütün dikkatiyle eşeği dinlemiş, derin düşüncelere dalmıştı. Postacılık dışında bir konu, ilk kez dikkatini çekmişti.

İlk kez kendisinin de önemli biri olduğunu düşünmeye başladı... Onca yoruluyor, onca ter döküyor, yeraltı tünellerinde ölümle burun buruna geliyor; bunun karşılığında ufacık bir madalyayı bile çok görüyordu kral ona... Kralın huzurundan, istediği madalyayı almadan ayrıldığına bin pişman oluyor, kanatlarını dizlerine vura vura dönüyordu...

Eşeğin konuşmalarıyla yüreklenen yalnızca Postacı Güvercin değildi. Tilki de konuşmak istiyordu... Tilki de hesap sormak istiyordu... Bu duygularla söz aldı:

- Ben de çok dertliyim, dedi. Adımız çıkmış

dokuza, inmez sekize... Ben de orman halkı tarafından aşığılanmaktayım. Benim de dertlerim aynı. Hiç kimse bana inanmıyor. Hiç kimse bana güvenmiyor. Bir tek dostum yok. Ne var efendim, Kurnaz Tilki'ye inanılmazmış! Böyle düşünenleri, bana bu gözle bakanları kınıyorum! Bu bir haksızlık! Bu bir önyargı! İnsanlar benim hakkımda öyle söylüyor, öyle öyle kitaplar yazıyor diye, hepiniz de inandınız onlara. Oysa, insanlar bile inanmıyor artık bu masallara... Bizim Ağustosböceği ile ilgili olarak anlatılanları bir Halikarnaslı yalanlamadı mı? Olaym gerçek yüzünü kanıtlarıyla ortaya koymadı mı?... Şimdi soruyorum sizlere: Bugüne dek hanginizin kuyusunu kazdım?... Ne zaman kuyu kazdım da içine düştüm?... Hanginize oyun oynadım?...

Toplantı alanında bir sessizlik daha başladı. Sinek uçsa duyulacaktı. Bir tek hayvan bile kalkıp da; Tilki! Tilki! Kurnaz Tilki, sen bana şu şu kötülüğü yaptın, diyemedi...

Bir tek hayvan bile kalkıp da senin ile ilgili, yazılanlar da söylenenler de doğrudur, diyemedi... Tilki, gözlerinden sessizce akan yaşlan silip yerine doğru giderken, sanki anlaşmışlar gibi tüm gözler Bilgin Baykuş'a çevrildi. Böyle durumlarda, güvenilecek tek hayvan olarak görülürdü Bilgin Baykuş.

Bilgin Baykuş ilk kez gözü açık olarak görüldü gündüz vakti. Ama, her zaman olduğu gibi, yine bir anlam çıkaramadı Bilgin Baykuş'un bakışlarından orman halkı...

Şimdi halk, Topkuyruk Tavşan'm konuşmasını, düşüncelerini açıklamasını bekliyordu. Topkuyruk'un böyle bir girişimde bulunamayacak kadar ürkek, güvensiz olduğu biliniyordu ama, bu konuşmalardan sonra onun da söyleyecek sözü olduğu ortaya çıkmıştı. Aslana yaptıkları duyulmuş, hatta görülmüştü.

Topkuyruk utandı. Başını öne eğdi. Tüm hayvanlar ona bakıyordu. Şimdiye dek hiç böyle ilgi odağı olmamıştı. Çalı diplerinde, kaya oyuklarında kendi gösterişsiz yaşamım sürdürmüş, bu nedenle de kimsenin ilgisini çekmemişti. Onun yaşamıyla ilgilenen yoktu ama; o, çalı diplerinden, kaya oyuklarından her hayvanı gözlemiş; her fısıltıya, her konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Meraklı bir tavşandı...

Ormandaki en küçük hayvanın bile en küçük sırrını bilirdi. Ağzı sıkı olduğundan mı, dedikodudan hoşlanmadığından mı, yoksa özel yaşama duyduğu saygıdan mı bilinmez, bildiklerini tek canlıya bile anlatmamıştı, anlattığı duyulmamıştı bugüne dek...

Topkuyruk yavaşça yerinden doğruldu, küçük sıçramalarla mikrofonu dek gitti. Mikrofonu eline almasıyla birlikte eli ayağı zangır zangır titremeye başladı. Ağzım açtı kapadı, ama ses çıkaramadı. Heyecanından, sesi kısıliverdi. Dağtavuğu, yeni doğurduğu, henüz sıcak olan yumurtasının tepesini kırıp Topkuyruk'a içirdi... Topkuyruk, bir iki ses denemesinden sonra yeniden sesine kavuştu. Halk bu becerisinden, bu yardımından dolayı dağtavuğunu uzun süreli alkışladı... Alkışların kesilmesiyle, Topkuyruk'un titreyen sesi dalga dalga yayıldı:

- Beee be, be ben çok üzgünüm! Kimseye kötülük yapmak istemiyorum. Yalnızca korkusuzca yaşamak istiyorum kendi ülkemde. Ama, adımız korkağa çıkmış. Bu yüzden, ormandaki bazı kötü yürekli ben korkutarak eğlenmeye çalışıyorlar... Bu yolla, kendilerinin yürekli olduğunu kanıtlamaya çalışıyorlar. Çalılardan arkasına gizlenip olmadık yerlerde önüme çıkıyorlar.

Bir gün, bu yüzden ödüm patlayarak ölmekten korkuyorum. Adımı korkak tavşana çıkardılar. Oysa ben, orman halkı yüzünden korkak oldum. Kralımızsa bu konuda hiçbir şey yapmıyor. Sorunlarımı bile dinlemiyor. Yüreğim kinleniyor. Nefret duygularım kabarıyor... Ben de kralın kuyruğunu kemiriyorum. Gördüğüm her hayvanın kuyruğunu

kemirmek geliyor içimden...

Topkuyruk, yine küçük sıçramalarla yerine geçti. Bir an sessiz kalan topluluk, yine bakışlarını Bilgin Baykuş'a yöneltti. Bilgin Baykuş hala gözle^ri kapalı, oturuyordu kütüğün üzerinde...

İnce ve güçlü bir ses, sessizliği bozdu:

- Kahrolsun kral!

Balerin Kelebekten başkası değildi bu sesin sahibi.

Arkasından daha güçlü ve kalın bir ses bağırdı:

- Kahrolsun kral!

Genç Fmdıkzade'nin sesiydi bu ses...

Gençlerin bulunduğu taraftan ormanı çınlatan "Kahrolsun kral!" sesleri yükselmeye başladı, başlılar birbirlerini suçlamağa, saç saça, baş başa kavgaya tutuşurken, çocuklar ağlaşıp çığlık çığlığa bağırişiyordu. Ağustosböceği paniğe kapıldı. Panikten kurtulmasının tek çaresi keman çalmaktı. Hemen kemanına sarıldı. Korku filmi müziklerinde bile duyulmamış derecede korkunç notalar dö-küldü kemandan...

Timsah Kuşu, gördüklerinden öyle ürktü, öyle ürktü ki, yeni bir katliam, daha olacağını, bu katliamda da önce kendini öldüreceklerini sandı. Bu düşüncesi de yanılmadığını, üzerine üzerine gelen Dedikoducu Saksagan ile yılanı görünce anladı. İki iki taraftan üzerine üzerine geliyorlardı.

Zavallı Timsah Kuşu, artık yaşamdan umudunu kesmiş; yılan tarafından mı, yoksa Dedikoducu Saksagan tarafından mı öldürüleceğini düşünmeye başlamışken, yine, tarihi dostları Arılar Topluluğu imdadına yetişti. Arılar iki kola ayrıldılar; bir kısmı iğnelerini yılanı batırırken, bir kısmı da Dedikoducu Saksagan'a batırdılar... Timsah Kuşu, en hızlı kanat çırpışlarıyla var gücüyle uzaklaştı oradan; koruyucu timsahın kollarına attı kendini, Artık güvencedeydi. Hiçbir hayvan timsaha yaklaşma yürekliliğini gösteremezdi... Akrep, her karışmada olduğu gibi sinsileşti.

Onun sinsileşmesine neden olan uygun ortam doğmuştu işte! Zehir torbası harekete geçmişti bile... Zehir torbası harekete geçince, hiçbir güç onu durduramazdı. Zehrini boşaltacağı birini, mutlaka mutlaka bulmalıydı; yoksa kendi bedenine boşaltmak zorunda kalacak, bu da onun sonu demek olacaktı. Ölmek istemiyordu. "Yaşamayı seviyordu... Soluğu hızlandı, kalp atışları sıklaştı... Vü-

cudu zangır zangır titremeye başladı... Gözleri iyice süzüldü. Ağzına tükürükler birikti... Bayılacak gibi oldu... Süzgün gözleri ağır ağır yana kaydı, bedeniyle birlikte... Tam yambaşmda bir ayak gördü. Bu ayak kimin ayağıydı, zehrini boşaltmasına uygun muydu, değil miydi?...

Bunları düşünecek durumda değildi. Hemen işini bitirmeliydi. Önce iğnesini batırdı, arkasından da torbada birikmiş, taşmak üzere olan zehri boşalttı ayağa... Gevşedi, rahatladı... Ama ne ol-duysa oldu, tonlarca ağırlığın altında kalıverdi bedeni bir anda. Bütün kıkırdakları çatırdadı... Boğuluyordu, soluk alamıyordu... Kımıldayamıyordu...

Tam son nefesini vermek üzereyken kralın atlas pelerini ilişti gözüne... "Demek kralmış!..." dedi mırıldanırcasma ve son nefesini verdi.

Evet, akrebin zehrini boşalttığı hayvan aslandı. Aslan, zehri aldığı anda boylu boyunca devrildi yere... Çabaladı. Yeniden doğruldu... Yeniden devrildi... Debelendi... Yeniden doğruldu... Gözündeki kara gözlüklerin yalnızca çerçevesi kalmış, atlas pelerini omuzlarından beline düşmüş, ipek yeleleri çamura belenmiş, tesbihindeki tesbihböcekleri ezilmiş; ellerine, kollarına, yüzüne birer yara gibi yapışmıştı. Tacı çenesinin altına düşmüş, tasma gi-

bi boynuna takılı kalmıştı. Sanki bir güldürü sanatçısıydı da gösteri yapmaya çıkmıştı sahneye... Rol gereğiymiş gibi yeniden yığıldı olduğu yere ve bir daha kalkamadı... Saray doktoru geldiğinde, o çoktan ölmüş, boylu boyunca uzanmıştı toprağa...

Bir ülkenin kralı ölünce, çoğu kez o ülkede iç karışıklıklar çıkar. Taht kavgaları başlar. Kralın çocukları birbirlerine savaş açar, ülke bölünüp parçalanır... Ama, ormanlar ülkesinde böyle bir durum yaşanmadı. Çünkü, daha kralın sağlığmdayken ülkede iç karışıklıklar başlamış, kralın halk üzerinde hiçbir etkisi kalmamıştı. Başta Bilgin Baykuş olmak üzere, ülkenin bilim adamları, yeni yasa tasarılarını çoktan hazırlamışlardı... Kralın öldüğü gün, yeni yasalar, Bilim Kurulu tarafından yürürlüğe konuldu...

Ülkedeki yönetim kadrosu yenilendi. Postacı Güvercin, Posta işleri Başkanlığına atandı. Geçmişteki hizmetlerinden dolayı, hayal bile edemeyeceği kadar çok madalya ile ödüllendirildi. Öyleki, madalya takılmadık tek tüyü kalmadı bedeninde... Yine Bilim Kurulu, Balerin Kelebek'i Sanat Kültür İşleri Başkanlığı'na; Topkuyruk Tavşan'ı, Haber Alma Başkanlığı'na; Timsah Kuşu'nu, Çevre Koruma ve Temizlik İşleri Başkanlığı'na; Fmdıkzade'yi, Eğitim İşleri Başkanlığına; Eşęi, Doğayı Koruma ve

Geliştirme Başkanlığı'na atadı.

Kurnaz Tilki, verilen hiçbir görevi kabul etmeyerek eleştirmen oldu... Herkesi, her şeyi, her olayı eleştirdi... Ayıdan ise o günden sonra bir daha haber alınamadı. Nereye gittiği, başına neler geldiği konusunda bilgi edinilemedi...

Gelelim ülkenin yeni yöneticisine... Bu konuda bir şey söylemek olası değil!... Başta genç Fındıkzade ve Balerin Kelebek olmak üzere, Gençlik Komitesi tarafından kral ailesinin yönetime gelmesi engellendi. Ancak, yeni yöneticinin kim olacağı da belli olmadı. Çünkü, ülkenin yönetimini değiştirmek isteyen çoğunluk, hangi yönetim şeklini benimseyeceklerine karar veremediler..